

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/89/UE

z dnia 16 listopada 2011 r.

w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dyrektywie 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego ⁽³⁾ przyznaje się właściwym organom sektora finansowego dodatkowe uprawnienia i narzędzia w zakresie nadzoru nad grupami złożonymi z wielu podmiotów objętych regulacją, które prowadzą działalność w różnych sektorach rynków finansowych. Grupy takie (konglomeraty finansowe) są narażone na ryzyko (ryzyko grupowe), które obejmuje: ryzyko „zarażenia”, które polega na rozprzestrzenianiu się ryzyka od jednego końca struktury grupy do drugiego; koncentrację ryzyka, w przypadku której ten sam rodzaj ryzyka występuje w różnych częściach grupy w tym samym czasie; złożoność zarządzania wieloma różnymi podmiotami prawnymi; potencjalne konflikty interesów; a także problemy związane z przypisywaniem ustawowego kapitału do wszystkich podmiotów grupy objętych regulacją, które stanowią część konglomeratu finansowego, przez co unika się wielokrotnego wykorzystywania kapitału. Konglomeraty finansowe powinny zatem podlegać dodatkowemu nadzorowi, oprócz nadzoru indywidualnego, w sposób skonsolidowany lub na poziomie grupy, bez powielania czynności nadzoru lub wywierania na grupę wpływu, niezależnie od struktury prawnej grupy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 26.2.2011, s. 1.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2011 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

(2) Należy zapewnić spójność pomiędzy celami dyrektywy 2002/87/WE, z jednej strony, i dyrektyw Rady 73/239/EWG ⁽⁴⁾ i 92/49/EWG ⁽⁵⁾ oraz dyrektyw 98/78/WE ⁽⁶⁾, 2002/83/WE ⁽⁷⁾, 2004/39/WE ⁽⁸⁾, 2005/68/WE ⁽⁹⁾, 2006/48/WE ⁽¹⁰⁾, 2006/49/WE ⁽¹¹⁾ i 2009/65/WE ⁽¹²⁾, 2009/138/WE ⁽¹³⁾ i 2011/61/UE ⁽¹⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady, z drugiej strony, aby umożliwić odpowiedni dodatkowy nadzór nad zakładami ubezpieczeń i grupami bankowymi, w tym również w przypadku, gdy są one częścią finansowej struktury holdingowej o działalności mieszanej.

⁽⁴⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228 z 11.8.1992, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 1).

⁽⁷⁾ Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1).

⁽⁸⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

⁽⁹⁾ Dyrektywa 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1).

⁽¹¹⁾ Dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201).

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącznie II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

- (3) Konieczna jest identyfikacja konglomeratów finansowych w całej Unii według stopnia, w jakim są narażone na ryzyko grupowe, w oparciu o wspólne wytyczne, które mają zostać wydane przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾ (EUNB), przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽²⁾ (EUNUiPPE) oraz przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽³⁾ (EUNGiPW), zgodnie z art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, poprzez Wspólny Komitet Europejskich Organów Nadzoru („Wspólny Komitet”). Ważne jest również, aby stosowanie wymogów dotyczących zwalniania ze stosowania dodatkowego nadzoru opierało się na ryzyku zgodnie z tymi wytycznymi. Ma to szczególne znaczenie w przypadku większych konglomeratów finansowych prowadzących działalność na skalę międzynarodową.
- (4) Kompleksowe i odpowiednie monitorowanie ryzyka grupowego w dużych, złożonych, prowadzących działalność na skalę międzynarodową konglomeratach finansowych, a także nadzór nad polityką kapitałową prowadzoną w skali takich grup są możliwe tylko wtedy, gdy właściwe organy gromadzą informacje nadzorcze i planują środki nadzoru, wykraczając poza krajowy zakres swoich uprawnień. Konieczne jest zatem, aby właściwe organy koordynowały działania w zakresie dodatkowego nadzoru nad konglomeratami finansowymi prowadzącymi działalność na skalę międzynarodową w gronie właściwych organów, które uznaje się za najbardziej odpowiednie do sprawowania dodatkowego nadzoru nad danym konglomeratem finansowym. Kolegium stosownych właściwych organów dla danego konglomeratu finansowego powinno stanowić odzwierciedlenie uzupełniającego charakteru dyrektywy 2002/87/WE i jako takie nie powinno powielać lub zastępować działań istniejących kolegiów dla podgrupy bankowej i podgrupy ubezpieczeniowej w ramach tych konglomeratów finansowych, lecz raczej powinno zapewnić wartość dodaną w stosunku do nich. Kolegium dla konglomeratu finansowego powinno powstawać jedynie w przypadku, gdy nie istnieje kolegium sektorowe dla sektora bankowego ani dla sektora ubezpieczeniowego.
- (5) W celu zapewnienia odpowiedniego nadzoru regulacyjnego konieczne jest, aby struktura prawna oraz struktura zarządzania i struktura organizacyjna, z uwzględnieniem wszystkich podmiotów objętych regulacją, podmiotów nieobjętych regulacją oraz istotnych oddziałów banków, zakładów ubezpieczeń i konglomeratów finansowych prowadzących działalność transgraniczną, była monitorowana odpowiednio przez EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW (zwane dalej razem „Europejskimi Urzędami Nadzoru”) oraz Wspólny Komitet, w zależności od przypadku, oraz aby informacje te były udostępniane stosownym właściwym organom.
- (6) W celu zapewnienia skutecznego dodatkowego nadzoru nad podmiotami konglomeratu finansowego objętymi regulacją, a w szczególności w przypadku, gdy siedziba zarządu jednego z jego podmiotów zależnych znajduje się w państwie trzecim, przedsiębiorstwa, do których niniejsza dyrektywa ma zastosowanie, powinny obejmować wszelkie przedsiębiorstwa, w szczególności wszelkie instytucje kredytowe, które mają swoją siedzibę w państwie trzecim i które wymagałyby zezwolenia, gdyby ich siedziba mieściła się w Unii.
- (7) Dodatkowy nadzór nad dużymi, złożonymi, prowadzącymi działalność na skalę międzynarodową konglomeratami finansowymi wymaga koordynacji w całej Unii, aby mógł przyczynić się do stabilności międzynarodowego rynku usług finansowych. W tym celu właściwe organy muszą uzgodnić podejścia w zakresie nadzoru, które mają być stosowane do takich konglomeratów finansowych. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny wydać, zgodnie z art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1093/2011, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 wspólne wytyczne dotyczące takich wspólnych podejść w zakresie nadzoru, zapewniając tym samym kompleksowe ostrożnościowe ramy dla narzędzi i uprawnień nadzorczych dostępnych w dyrektywach bankowych, ubezpieczeniowych, dotyczących papierów wartościowych oraz konglomeratów finansowych. Wytyczne przewidziane w dyrektywie 2002/87/WE powinny odzwierciedlać uzupełniający charakter nadzoru na jej podstawie oraz stanowić uzupełnienie nadzoru sektorowego przewidzianego w dyrektywach 73/239/EWG, 92/49/EWG, 98/78/WE, 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE, 2009/138/WE oraz 2011/61/UE.
- (8) Istnieje rzeczywista potrzeba monitorowania i kontrolowania potencjalnego ryzyka grupowego, wynikającego z posiadania udziałów kapitałowych w innych przedsiębiorstwach, na które narażony jest konglomerat finansowy. W przypadkach, w których szczegółowe uprawnienia nadzorcze przewidziane w dyrektywie 2002/87/WE okazują się niewystarczające, organy nadzoru powinny opracować alternatywne metody w celu odniesienia się do tego ryzyka i jego odpowiedniego uwzględnienia, najlepiej w ramach prac prowadzonych przez Europejskie Urzędy Nadzoru poprzez Wspólny Komitet. Jeżeli udział kapitałowy stanowi jedyny element identyfikacji konglomeratu finansowego, organy nadzoru powinny mieć możliwość dokonania oceny, czy grupa jest narażona na ryzyko grupowe, i w stosownych przypadkach odstąpić od dodatkowego nadzoru.
- (9) Podczas obecnego kryzysu organy nadzoru pozostały bez uprawnień w odniesieniu do niektórych struktur grupowych, ponieważ systemy przewidziane w stosownych dyrektywach zmuszały je do wyboru pomiędzy nadzorem sektorowym a nadzorem dodatkowym. W kontekście prac grupy G-20 dotyczących konglomeratów finansowych należy przeprowadzić całościowy przegląd dyrektywy 2002/87/WE, lecz jednocześnie należy jak najszybciej zapewnić niezbędne uprawnienia nadzorcze.
- (10) Należy zapewnić zgodność między celami dyrektywy 2002/87/WE i dyrektywy 98/78/WE. Należy zatem

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

⁽³⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

zmienić dyrektywę 98/78/WE w celu zdefiniowania finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i objęcia jej zakresem tej dyrektywy. W celu zapewnienia spójnego i terminowego nadzoru należy zmienić dyrektywę 98/78/WE, niezależnie od zbliżającego się rozpoczęcia stosowania dyrektywy 2009/138/WE, która powinna zostać zmieniona w tym samym celu.

- (11) O ile testy warunków skrajnych powinny być prowadzone systematycznie dla podgrup bankowych i ubezpieczeniowych konglomeratu finansowego, to do koordynatora wyznaczonego zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE należy podjęcie decyzji o adekwatności, parametrach i czasie prowadzenia testu warunków skrajnych dla całości danego konglomeratu finansowego. W odniesieniu do ogólnounijnych testów warunków skrajnych prowadzonych przez Europejskie Urzędy Nadzoru w całej Unii w kontekście sektorowym, Wspólny Komitet powinien mieć za zadanie zapewnienie, aby takie testy warunków skrajnych były przeprowadzane w sposób spójny we wszystkich sektorach. Z tych względów Europejskie Urzędy Nadzoru, poprzez Wspólny Komitet, powinny mieć możliwość opracowania dodatkowych parametrów dla ogólnounijnych testów warunków skrajnych, uwzględniających specyficzne ryzyko grupy, które występuje zwykle w przypadku konglomeratów finansowych, oraz powinny mieć możliwość opublikowania wyników tych testów w przypadku, gdy pozwalają na to przepisy sektorowe. Doświadczenia poprzednich ogólnounijnych testów warunków skrajnych powinny zostać wzięte pod uwagę. Testy warunków skrajnych powinny uwzględniać na przykład zagrożenie płynności i wypłacalności konglomeratów finansowych.
- (12) Komisja powinna dalej opracowywać spójny i rozstrzygający system nadzoru nad konglomeratami finansowymi. Zbliżający się całkowity przegląd dyrektywy 2002/87/WE powinien objąć podmioty nieobjęte regulacją, w szczególności spółki celowe, oraz powinien rozwinąć oparte na ryzyku zastosowanie odstępstw, z których mogą korzystać organy nadzoru przy określaniu konglomeratu finansowego, ograniczając jednocześnie stosowanie takich odstępstw. Uwzględniając dyrektywy sektorowe, przegląd powinien również uwzględniać istotne pod względem systemowym konglomeraty finansowe, których wielkość, system wzajemnych połączeń lub złożoność sprawiają, że są one szczególnie narażone. Takie konglomeraty powinny być identyfikowane analogicznie do zmieniających się standardów Rady Stabilności Finansowej oraz Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego. Komisja powinna rozważyć przedstawienie propozycji działań regulacyjnych w tej dziedzinie.
- (13) Należy zapewnić spójność między celami dyrektywy 2002/87/WE i dyrektywy 2006/48/WE. W tym celu należy zmienić dyrektywę 2006/48/WE w celu zdefiniowania finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i objęcia jej zakresem tej dyrektywy.
- (14) Przywrócenie dostępności uprawnień na szczeblu spółki holdingowej o działalności mieszanej oznacza, że niektóre przepisy dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE lub 2009/138/WE mają zastosowanie w tym szczeblu równocześnie. Przepisy te mogą być równoważne, szczególnie w odniesieniu do elementów jakościowych procesów przeglądu nadzorczego. W dyrektywach 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE występują, na przykład, identyczne wymogi dotyczące kompetencji i reputacji osób zarządzających spółkami holdingowymi. Aby uniknąć nakładania się na siebie tych przepisów i zapewnić skuteczność nadzoru na najwyższym szczeblu, organy nadzoru powinny móc stosować określony przepis tylko raz, działając jednocześnie zgodnie z równoważnym przepisem we wszystkich innych mających zastosowanie dyrektywach. W przypadku gdy przepisy nie mają identycznego brzmienia, należy uznać je za równoważne, jeśli są merytorycznie podobne, w szczególności w odniesieniu do nadzoru opartego na ryzyku. Oceniając równoważność przepisów, organy nadzoru powinny sprawdzić, w ramach kolegium, czy – w odniesieniu do każdej z mających zastosowanie dyrektyw – zakres stosowania został odzwierciedlony, a cele osiągnięte, bez jednoczesnego obniżania poziomu standardów nadzoru. Należy umożliwić dokonywanie zmian w ocenach równoważności przy okazji wprowadzania zmian w ramach i praktykach nadzorczych. Oceny równoważności powinny być zatem przedmiotem otwartego, podlegającego zmianom procesu. Proces ten powinien umożliwiać stosowanie indywidualnych rozwiązań w poszczególnych przypadkach, tak aby wszystkie istotne cechy danej grupy zostały uwzględniane. Aby zapewnić spójność ram nadzoru dla danej grupy oraz uzyskać równe warunki dla wszystkich konglomeratów finansowych w Unii, niezbędna jest odpowiednia współpraca w zakresie nadzoru. W tym celu Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – powinny opracować wytyczne mające na celu konwergencję ocen równoważności i prowadzić prace zmierzające do przyjęcia wiążących norm technicznych.
- (15) W celu poprawy dodatkowego nadzoru jednostek finansowych w konglomeracie finansowym należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do dostosowań technicznych, które mają być dokonane w dyrektywie 2002/87/WE w odniesieniu do definicji, dostosowywania terminologii i metod obliczeń określonych w tej dyrektywie. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (16) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa dodatkowego nadzoru nad jednostkami finansowymi konglomeratu finansowego, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki niniejszej dyrektywy możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(17) Należy zatem zmienić dyrektywy 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 98/78/WE

W dyrektywie 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) »ubezpieczeniowa grupa kapitałowa prowadząca działalność mieszaną« oznacza zakład macierzysty inny niż zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, ubezpieczeniową grupę kapitałową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, które wśród swoich zakładów zależnych posiadają co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub reasekuracji;”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„m) »finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej« oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE;”;

2) art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, podlega nadzorowi dodatkowemu w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2 oraz w art. 6, 8 i 10.”;

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Poziom stosowania w odniesieniu do finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

1. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2002/87/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru dodatkowego, po skonsultowaniu się z innymi zainteresowanymi właściwymi organami, może stosować w odniesieniu do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie stosowny przepis dyrektywy 2002/87/WE.

2. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom

na mocy niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2006/48/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru dodatkowego, w porozumieniu z organem odpowiedzialnym za nadzór skonsolidowany w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych, może stosować jedynie przepis dyrektywy dotyczący najbardziej istotnego sektora określonego zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.

3. Organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru dodatkowego informuje Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (*) (»EUNB«) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (**) (»EUNUiPPE«) o decyzjach podjętych na mocy ust. 1 i 2. EUNB, EUNUiPPE i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (***) – poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru (»Wspólny Komitet«) – opracowują wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych oraz opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych, który przedstawią Komisji w ciągu trzech lat od przyjęcia tych wytycznych.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

(***) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

4) art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprawowanie nadzoru dodatkowego zgodnie z art. 2 w żadnym wypadku nie wiąże się z obowiązkiem prowadzenia przez właściwe organy nadzoru nad zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim, nad zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, nad ubezpieczeniową grupą kapitałową, nad finansową spółką holdingową o działalności mieszanej ani nad ubezpieczeniową grupą kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie.”;

5) art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie w dwóch lub więcej państwach członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub ubezpieczeniową grupę kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, właściwe organy tych państw członkowskich mogą osiągnąć porozumienie co do wyboru tych spośród nich, które będą odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego.”;

6) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Ubezpieczeniowe grupy kapitałowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim oraz zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim

1. W odniesieniu do art. 2 ust. 2, państwa członkowskie wymagają zastosowania metody nadzoru dodatkowego zgodnie z załącznikiem II. Obliczenie uwzględnia wszystkie zakłady powiązane ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.

2. Jeżeli na podstawie obliczenia, o którym mowa w ust. 1, właściwe organy dojdą do wniosku, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będących podmiotami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim jest lub może być zagrożona, podejmują one odpowiednie kroki na poziomie tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”;

7) w załączniku I i II wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2002/87/WE

W dyrektywie 2002/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, które otrzymały zezwolenie zgodnie z art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE (*), art. 5 dyrektywy 2004/39/WE (**), art. 3 dyrektywy 2005/68/WE (***) art. 6 dyrektywy 2006/48/WE (****), art. 5 dyrektywy 2009/65/WE (*****), art. 14 dyrektywy 2009/138/WE (***** lub art. 6–11 dyrektywy 2011/61/UE (*****), oraz które stanowią część konglomeratu finansowego.

Niniejsza dyrektywa zmienia również stosowne zasady sektorowe mające zastosowanie do podmiotów objętych regulacją na mocy tych dyrektyw.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy:

1) »instytucja kredytowa« oznacza instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/48/WE;

2) »zakład ubezpieczeń« oznacza zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 13 pkt 1, 2 lub 3 dyrektywy 2009/138/WE;

3) »przedsiębiorstwo inwestycyjne« oznacza przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE, w tym firmy, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (*****), lub przedsiębiorstwo, którego siedziba mieści się w państwie trzecim i które wymagałoby zezwolenia na mocy dyrektywy 2004/39/WE, gdyby jego siedziba mieściła się w Unii;

4) »podmiot objęty regulacją« oznacza instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, przedsiębiorstwo inwestycyjne, spółkę zarządzania aktywami lub zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym;

5) »spółka zarządzania aktywami« oznacza spółkę zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE, lub przedsiębiorstwo, którego siedziba statutowa mieści się w państwie trzecim i które wymagałoby zezwolenia na mocy tej dyrektywy, gdyby ich siedziba mieściła się w Unii;

5a) »zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym« oznacza zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b), l) i ab) dyrektywy 2011/61/UE lub przedsiębiorstwo, którego siedziba mieści się w państwie trzecim i które wymagałoby zezwolenia na mocy tej dyrektywy, gdyby ich siedziba mieściła się w Unii;

6) »zakład reasekuracji« oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 4, 5 lub 6 dyrektywy 2009/138/WE lub podmiot specjalnego przeznaczenia w rozumieniu art. 13 pkt 26 dyrektywy 2009/138/WE;

7) »zasady sektorowe« oznaczają ustawodawstwo Unii dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad podmiotami objętymi regulacją, w szczególności dyrektywy 2004/39/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/138/WE;

8) »sektor finansowy« oznacza sektor składający się z jednego lub większej liczby następujących podmiotów:

a) instytucji kredytowej, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa usług pomocniczych w rozumieniu art. 4 pkt 1, 5 lub 21 dyrektywy 2006/48/WE (zwanym dalej razem »sektorem bankowym«);

b) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółki holdingowej w rozumieniu art. 13 pkt 1, 2, 4 lub 5 lub art. 212 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/138/WE (zwanym dalej razem »sektorem ubezpieczeń«);

- c) firmy inwestycyjnej w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/49/WE (zwanymi dalej razem »sektorem usług inwestycyjnych«);
- 9) »przedsiębiorstwo dominujące« oznacza jednostkę dominującą określoną w art. 1 siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych (*****) lub każde przedsiębiorstwo, które – w opinii właściwych władz – skutecznie wywiera dominujący wpływ na inne przedsiębiorstwo;
- 10) »przedsiębiorstwo zależne« oznacza jednostkę zależną określoną w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG lub każde przedsiębiorstwo, na które – w opinii właściwych władz – przedsiębiorstwo dominujące skutecznie wywiera dominujący wpływ, lub wszystkie jednostki zależne takich przedsiębiorstw zależnych;
- 11) »udział kapitałowy« oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 17 zdanie pierwsze czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (*****), lub bezpośrednią lub pośrednią własność co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;
- 12) »grupa« oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego przedsiębiorstw zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub przedsiębiorstwa zależne posiadają udział kapitałowy, lub przedsiębiorstwa powiązane ze sobą w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG, i obejmującą wszelkie ich podgrupy;
- 12a) »kontrola« oznacza związek między przedsiębiorstwem dominującym i przedsiębiorstwem zależnym określony w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG, lub podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną i przedsiębiorstwem;
- 13) »bliskie powiązania« oznaczają sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są ze sobą powiązane poprzez kontrolę lub udział kapitałowy, lub sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są trwale powiązane z jedną i tą samą osobą poprzez stosunek kontroli;
- 14) »konglomerat finansowy« oznacza grupę lub podgrupę, w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy stoi podmiot objęty regulacją lub w przypadku gdy co najmniej jedno z przedsiębiorstw zależnych w grupie lub podgrupie jest podmiotem objętym regulacją, i które spełniają następujące warunki:
- a) w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy stoi podmiot objęty regulacją:
- (i) podmiot ten jest przedsiębiorstwem dominującym podmiotu sektora finansowego, podmiotem posiadającym udział kapitałowy w podmiocie sektora finansowego, lub podmiotem powiązanym z podmiotem sektora finansowego w sposób, o którym mowa w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;
- (ii) co najmniej jeden z podmiotów w grupie lub podgrupie funkcjonuje w sektorze ubezpieczeń i co najmniej jeden z nich funkcjonuje w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych; oraz
- (iii) skonsolidowana lub zagregowana działalność podmiotów grupy lub podgrupy funkcjonujących w sektorze ubezpieczeń oraz podmiotów funkcjonujących w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych są istotne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy; lub
- b) w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy nie stoi podmiot objęty regulacją:
- (i) działalność grupy lub podgrupy prowadzona jest głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy;
- (ii) co najmniej jeden z podmiotów w grupie lub podgrupie funkcjonuje w sektorze ubezpieczeń i co najmniej z nich jeden funkcjonuje w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych; oraz
- (iii) skonsolidowana lub zagregowana działalność podmiotów grupy lub podgrupy funkcjonujących w sektorze ubezpieczeń oraz podmiotów funkcjonujących w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych są istotne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy;
- 15) »finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej« oznacza przedsiębiorstwo dominujące, inne niż podmiot objęty regulacją, które wraz ze swoimi przedsiębiorstwami zależnymi – z których co najmniej jedno jest podmiotem objętym regulacją, którego siedziba mieści się w Unii – oraz z innymi podmiotami stanowi konglomerat finansowy;
- 16) »właściwe władze« oznaczają władze krajowe państw członkowskich upoważnione na mocy przepisów ustawowych lub wykonawczych do sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji, przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, spółkami zarządzania aktywami lub zarządzającym alternatywnym funduszem inwestycyjnym, zarówno na poziomie indywidualnym, jak i na poziomie grupy;

17) »odpowiednie właściwe władze« oznaczają:

- a) właściwe władze państw członkowskich odpowiedzialne za sektorowy nadzór na poziomie grupy nad wszelkimi podmiotami konglomeratu finansowego objętymi regulacją, w szczególności nad najwyższym przedsiębiorstwem dominującym w sektorze;
- b) koordynatora wyznaczonego zgodnie z art. 10, jeżeli nie są nim władze, o których mowa w lit. a);
- c) w stosownych przypadkach – inne właściwe władze odpowiednie w opinii władz, o których mowa w lit. a) i b);

18) »transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do grupy« oznaczają wszystkie transakcje dokonywane przez podmioty konglomeratu finansowego objęte regulacją, dotyczące bezpośrednio lub pośrednio innych przedsiębiorstw tej samej grupy lub jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej powiązanej z przedsiębiorstwami należącymi do tej grupy na podstawie bliskich powiązań, do celów wypełnienia zobowiązania, bez względu na to, czy ma ono charakter umowny, oraz bez względu na to, czy dotyczy płatności;

19) »koncentracja ryzyka« oznacza wszelkie narażenie na ryzyko wiążące się potencjalnymi stratami, które są wystarczająco duże, aby zagrozić wypłacalności lub ogólnej pozycji finansowej podmiotów konglomeratu finansowego objętych regulacją, niezależnie od tego, czy takie narażenie jest spowodowane ryzykiem kontrahenta/ryzykiem kredytowym, ryzykiem inwestycyjnym, ryzykiem ubezpieczeniowym, ryzykiem rynkowym, innymi rodzajami ryzyka, lub połączeniem lub współwystępowaniem tych rodzajów ryzyka.

Do chwili wejścia w życie wszelkich regulacyjnych norm technicznych przyjętych zgodnie z art. 21a ust. 1 lit. b) opinia, o której mowa w pkt 17 lit. c), uwzględnia w szczególności udział rynkowy podmiotów konglomeratu finansowego objętych regulacją w innych państwach członkowskich, zwłaszcza jeśli przekracza on 5 %, oraz rangę w konglomeracie finansowym każdego podmiotu objętego regulacją prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim.

(*) Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1).

(**) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

(***) Dyrektywa 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1).

(****) Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1).

(*****) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

(******) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

(******) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

(******) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

(******) Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

(******) Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów ustalenia, czy działalność grupy jest prowadzona głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. b) ppkt (i), stosunek sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego objętych i nieobjętych regulacją, należących do grupy, do sumy bilansowej grupy jako całości powinien przekraczać 40 %.

2. Do celów ustalenia, czy działalność w różnych sektorach finansowych ma istotne znaczenie w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii) dla każdego sektora finansowego, średni stosunek sumy bilansowej tego sektora finansowego do sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego należących do grupy oraz stosunek wymogów dotyczących wypłacalności tego samego sektora finansowego do ogólnych wymogów dotyczących wypłacalności podmiotów sektora finansowego należących do grupy powinien przekraczać 10 %.

Do celów niniejszej dyrektywy najmniejszym sektorem finansowym w konglomeracie finansowym jest sektor o najniższej średniej, a najważniejszym sektorem finansowym w konglomeracie finansowym jest sektor o najwyższej średniej. Do celów obliczenia średniej oraz pomiaru najmniejszych i najważniejszych sektorów finansowych sektor bankowy oraz sektor usług inwestycyjnych uwzględnia się łącznie.

Spółki zarządzania aktywami zalicza się do sektora, do którego należą one w ramach grupy. Jeżeli nie należą one wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się je do najmniejszego sektora finansowego.

Zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym zalicza się do sektora, do którego należą w ramach grupy. Jeżeli nie należą oni wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się ich do najmniejszego sektora finansowego.

3. Działalność międzysektorową uznaje się również za istotną w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii), jeżeli suma bilansowa najmniejszego sektora finansowego w grupie przekracza 6 miliardów EUR.

Jeżeli grupa nie osiąga progu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, odpowiednie właściwe władze mogą podjąć decyzję, w drodze wspólnego porozumienia, o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego. Odpowiednie właściwe władze mogą także podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 lub 9, jeżeli w ich opinii włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie tych przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzać w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.

O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem powiadamia się inne właściwe władze i zostają one – z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności – podane do wiadomości publicznej przez właściwe władze.

3a. Jeżeli grupa osiąga próg, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, ale najmniejszy sektor nie przekracza 6 miliardów EUR, odpowiednie właściwe władze mogą podjąć decyzję, w drodze wspólnego porozumienia, o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego. Odpowiednie właściwe władze mogą także podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 lub 9, jeżeli w ich opinii włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie tych przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzać w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.

O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem powiadamia się inne właściwe władze i zostają one – z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności – podane do wiadomości publicznej przez właściwe władze.”;

b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wykluczyć podmiot przy obliczaniu wskaźników w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 5, chyba że podmiot przeniósł się z państwa członkowskiego do państwa trzeciego i istnieją dowody na to, że podmiot ten zmienił lokalizację w celu uniknięcia regulacji.”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„c) wykluczyć jeden udział kapitałowy lub większą liczbę udziałów kapitałowych w mniejszym sektorze, jeżeli udziały te mają decydujące znaczenie dla zidentyfikowania konglomeratu finansowego i łącznie nie są znaczące odniesieniu do celów sprawowania dodatkowego nadzoru.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W celu stosowania ust. 1 i 2 odpowiednie właściwe władze mogą, w przypadkach wyjątkowych oraz w drodze wspólnego porozumienia, zastąpić kryte-

rium oparte na sumie bilansowej jednym lub większą liczbą następujących parametrów lub dodać jeden lub większą liczbę tych parametrów, jeżeli w ich opinii parametry te są szczególnie przydatne do celów dodatkowego nadzoru na mocy niniejszej dyrektywy: struktura dochodów, działalność nieujęta w bilansie, całkowita wartość zarządzanych aktywów.”;

d) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„8. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (*) (»EUNB«), Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (**) (»EUNUIPPE«) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (***) (»EUNGIPW«) (zwane dalej razem »Europejskimi Urzędami Nadzoru«) – poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru (»Wspólny Komitet«) – wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w odniesieniu do stosowania ust. 2, 3, 3a, 4 i 5 niniejszego artykułu.

9. Właściwe władze co roku ponownie oceniają odstąpienia od stosowania dodatkowego nadzoru i dokonują przeglądu wskaźników ilościowych określonych w niniejszym artykule oraz ocen opartych na ryzyku zastosowanych do grup finansowych.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

(***) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W tym celu:

— właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją w grupie, ściśle współpracują ze sobą,

— jeżeli właściwe władze są zdania, że podmiot objęty regulacją, który otrzymał zezwolenie od tych właściwych władz, jest członkiem grupy, która może być konglomeratem finansowym, którego jeszcze nie zidentyfikowano zgodnie z niniejszą dyrektywą, właściwe władze informują o swojej opinii inne zainteresowane właściwe władze oraz Wspólny Komitet.”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Koordynator informuje również właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją, należącym do grupy, właściwe władze państwa członkowskiego, w którym mieści się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, oraz Wspólny Komitet”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wspólny Komitet publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej wykaz konglomeratów finansowych określonych zgodnie z art. 2 pkt 14. Informacje te są dostępne poprzez hiperłącze na stronie internetowej każdego z Europejskich Urzędów Nadzoru.

Nazwy każdego z objętych regulacją podmiotów, o których mowa w art. 1, które stanowią część konglomeratu finansowego, wpisuje się na listę, którą Wspólny Komitet publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej.”;

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) każdy podmiot objęty regulacją, którego przedsiębiorstwem dominującym jest finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każdy podmiot objęty regulacją, który nie jest poddany dodatkowemu nadzorowi zgodnie z ust. 2, a którego przedsiębiorstwo dominujące jest podmiotem objętym regulacją lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, mający siedzibę zarządu w państwie trzecim, jest poddany dodatkowemu nadzorowi na poziomie konglomeratu finansowego w zakresie przewidzianym w art. 18 oraz w sposób przewidziany w tym artykule.”;

c) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W celu stosowania takiego dodatkowego nadzoru, co najmniej jeden z podmiotów musi być podmiotem objętym regulacją, o którym mowa w art. 1, oraz muszą być spełnione warunki określone w art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (ii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (ii) oraz w art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii). Odpowiednie właściwe władze podejmują decyzję uwzględniając cele dodatkowego nadzoru przewidziane w niniejszej dyrektywie.”;

5) art. 6 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Do celów obliczenia wymagań adekwatności kapitałowej, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, zakresem dodatkowego nadzoru zgodnie z załącznikiem I obejmuje się następujące podmioty:

- a) instytucję kredytową, instytucję finansową lub przedsiębiorstwo usług pomocniczych;
- b) zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniową grupę kapitałową;
- c) przedsiębiorstwo inwestycyjne;
- d) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

4. Przy obliczaniu dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej w odniesieniu do konglomeratu finansowego

przy zastosowaniu metody 1 (»konsolidacja rachunkowości«), o której mowa w załączniku I do niniejszej dyrektywy, fundusze własne oraz wymogi dotyczące wypłacalności podmiotów należących do grupy oblicza się poprzez zastosowanie odpowiednich zasad sektorowych dotyczących formy i zakresu konsolidacji ustanowionych w szczególności w art. 133 i 134 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 221 dyrektywy 2009/138/WE.

W przypadku zastosowania metody 2 (»odliczenie i agregacja«), o której mowa w załączniku I, obliczenie uwzględnia proporcjonalny udział kapitału subskrybowanego znajdujący się pośrednio lub bezpośrednio w posiadaniu przedsiębiorstwa dominującego lub przedsiębiorstwa, które posiada udział kapitałowy w innym podmiocie grupy.”;

6) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do czasu dalszej koordynacji ustawodawstwa Unii państwa członkowskie mogą określić limity ilościowe, upoważnić swoje właściwe władze do określenia limitów ilościowych, lub przyjąć inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów dodatkowego nadzoru, w odniesieniu do każdej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad koncentracją ryzyka zgodnie z ust. 1–4 niniejszego artykułu. Aby uniknąć powielania, w wytycznych zapewnia się dostosowanie stosowania narzędzi nadzorczych przewidzianych w niniejszym artykule do stosowania art. 106–118 dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 244 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1–4 niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego, w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.”;

7) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do czasu dalszej koordynacji ustawodawstwa Unii państwa członkowskie mogą określić limity ilościowe i wymogi jakościowe, upoważnić swoje właściwe władze do określenia limitów ilościowych lub wymogów jakościowych, lub przyjąć inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów dodatkowego nadzoru, w odniesieniu do transakcji podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego, dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy zgodnie z ust. 1–4 niniejszego artykułu. Aby uniknąć powielania, w wytycznych zapewnia się dostosowanie stosowania narzędzi nadzorczych przewidzianych w niniejszym artykule do stosowania art. 245 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1–4 niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego, w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.”;

8) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby we wszystkich przedsiębiorstwach objętych zakresem dodatkowego nadzoru na podstawie art. 5 istniały odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej dotyczące sporządzania wszelkich danych i informacji, które mogłyby być odpowiednie do celów dodatkowego nadzoru.

Państwa członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją, na poziomie konglomeratu finansowego, regularnego dostarczania swoim właściwym władzom szczegółowych informacji dotyczących ich struktury prawnej oraz ich struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, uwzględniając wszystkie podmioty objęte regulacją, nieobjęte regulacją podmioty zależne oraz istotne oddziały.

Państwa członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją corocznego publikowania, na poziomie konglomeratu finansowego, opisu, w pełnej formie lub poprzez odniesienia do informacji równoważnych, swojej struktury prawnej oraz swojej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Właściwe władze dostosowują stosowanie dodatkowego nadzoru nad mechanizmami kontroli wewnętrznej i procesami zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym artykułem do procesów przeglądu nadzorczego przewidzianych w art. 124 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 248 dyrektywy 2009/138/WE. W tym celu Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad mechanizmami kontroli wewnętrznej i procesami zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym artykułem, a także uzyskanie spójności z procesami przeglądu nadzorczego przewidzianymi w art. 124 dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 248 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych

konglomeratu finansowego, w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.”;

9) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9b

Testy warunków skrajnych

1. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby koordynator zapewniał odpowiednie i regularne prowadzenie testów warunków skrajnych w odniesieniu do konglomeratów finansowych. Państwa członkowskie wymagają, aby odpowiednie właściwe władze w pełni współpracowały z koordynatorem.

2. W celu przeprowadzenia ogólnounijnych testów warunków skrajnych Europejskie Urzędy Nadzoru mogą, poprzez Wspólny Komitet oraz we współpracy z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego, ustanowioną na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (*), opracować dodatkowe parametry, które wykrywają specyficzne rodzaje ryzyka związane z konglomeratami finansowymi, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010. Koordynator przekazuje wyniki testów warunków skrajnych Wspólnemu Komitetowi.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.”;

10) w art. 10 ust. 2 lit. b) wprowadza się następujące zmiany:

a) ppkt (ii) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„(ii) w przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch podmiotów objętych regulacją, których siedziby mieszczą się w Unii, jest ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, a jeden z tych podmiotów otrzymał zezwolenie w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwe władze podmiotu objętego regulacją, który otrzymał zezwolenie w tym państwie członkowskim.”;

b) ppkt (iii) otrzymuje brzmienie:

„(iii) w przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch podmiotów objętych regulacją, których siedziby mieszczą się w Unii, jest ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, a żaden z tych podmiotów nie otrzymał zezwolenia w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotowi objętemu regulacją wykazującemu największą sumę bilansową w najważniejszym sektorze finansowym.”;

11) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Bez uszczerbku dla możliwości powierzenia szczególnych kompetencji i obowiązków w zakresie nadzoru, jak przewidziano w aktach ustawodawczych Unii, obecność koordynatora, któremu powierzono zadania szczególne dotyczące dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego, nie ma wpływu na zadania i obowiązki właściwych władz przewidziane w zasadach sektorowych.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Za współpracę wymaganą zgodnie z niniejszą sekcją oraz wykonywanie zadań wymienionych w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu i w art. 12, z zastrzeżeniem wymogów poufności oraz prawa Unii, zapewnianie w stosownych przypadkach odpowiedniej koordynacji i współpracy z odpowiednimi władzami nadzorczymi państw trzecich, odpowiadają kolegia ustanowione na mocy art. 131a dyrektywy 2006/48/WE lub art. 248 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE.

Uzgodnienia koordynacyjne, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, zostają odzwierciedlone osobno w pisemnych uzgodnieniach koordynacyjnych obowiązujących na mocy art. 131 dyrektywy 2006/48/WE lub art. 248 dyrektywy 2009/138/WE. Koordynator, jako przewodniczący kolegium ustanowionego na mocy art. 131a dyrektywy 2006/48/WE lub art. 248 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE, decyduje, jakie inne właściwe władze uczestniczą w posiedzeniu lub w jakichkolwiek działaniach tego kolegium.”;

12) art. 12 ust. 1 akapit drugi lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) określenie struktury prawnej grupy oraz jej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, uwzględniając wszystkie podmioty objęte regulacją, nieobjęte regulacją podmioty zależne i istotne oddziały należące do konglomeratu finansowego, posiadaczy kwalifikowanych udziałów na najwyższym dominującym poziomie, a także właściwych władz podmiotów objętych regulacją, należących do grupy”;

13) w art. 12a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Koordynatorzy przekazują Wspólnemu Komitetowi informacje, o których mowa w art. 9 ust. 4 i art. 12 ust. 1 akapit drugi lit. a). Wspólny Komitet udostępnia właściwym władzom informacje dotyczące struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej konglomeratów finansowych.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12b

Wspólne wytyczne

1. Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – opracowują wspólne wytyczne dotyczące sposobu prowadzenia przez właściwe władze ocen opartych na ryzyku konglomeratów finansowych. Wytyczne te zapewniają w szczególności, aby oceny oparte na ryzyku obejmowały odpowiednie narzędzia w celu oceny ryzyka grupowego, na jakie narażone są konglomeraty finansowe.

2. Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne mające na celu opracowanie praktyk nadzorczych umożliwiających dodatkowy nadzór finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, który stanowić będzie uzupełnienie nadzoru grupowego na mocy dyrektyw 98/78/WE i 2009/138/WE lub, w stosownych przypadkach, nadzoru skonsolidowanego na mocy dyrektywy 2006/48/WE. Wytyczne te pozwolą na uwzględnienie w nadzorze wszelkiego odnośnego ryzyka przy jednoczesnym wyeliminowaniu potencjalnego powielania działań nadzorczych i ostrożnościowych.”;

15) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Przedsiębiorstwa dominujące w państwach trzecich”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwe władze mogą stosować inne metody, które zapewniają odpowiedni dodatkowy nadzór nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego. Metody te uzgadnia się z koordynatorem, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami. Właściwe władze mogą w szczególności wymagać utworzenia finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii, oraz stosować niniejszą dyrektywę do podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego, na którego czele stoi ta spółka holdingowa. Właściwe władze zapewniają, aby metody te pozwoliły osiągnąć cel dodatkowego nadzoru zgodnie z niniejszą dyrektywą, oraz powiadamiają o tym inne zaangażowane właściwe władze oraz Komisję.”;

16) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Współpraca z właściwymi władzami państw trzecich

Do negocjacji umów zawartych z jednym lub większą liczbą państw trzecich, dotyczących środków sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego stosuje się odpowiednio art. 39 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/48/WE, art. 10a dyrektywy 98/78/WE oraz art. 264 dyrektywy 2009/138/WE.”;

17) tytuł rozdziału III otrzymuje brzmienie:

„AKTY DELEGOWANE I ŚRODKI WYKONAWCZE”;

18) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Uprawnienia przyznane Komisji

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21c, dotyczących dostosowań technicznych, jakie mają zostać wprowadzone w niniejszej dyrektywie w następujących obszarach:

- a) bardziej precyzyjne formułowanie definicji określonych w art. 2 w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych do celów stosowania niniejszej dyrektywy;
- b) dostosowanie terminologii oraz określanie definicji w niniejszej dyrektywie zgodnie z późniejszymi aktami Unii dotyczącymi podmiotów objętych regulacją i spraw pokrewnych;
- c) bardziej precyzyjne definiowanie metod obliczania określonych w załączniku I w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych oraz technik nadzoru ostrożnościowego.

Środki te nie obejmują przedmiotu uprawnień przekazanych i powierzonych Komisji w odniesieniu do pozycji wymienionych w art. 21a.”;

19) w art. 21 skreśla się ust. 2, 3 i 5;

20) w art. 21a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit pierwszy dodaje się literę w brzmieniu:

„d) art. 6 ust. 2 w celu zapewnienia jednolitego formatu (z instrukcjami), oraz określenia częstotliwości i – w stosownych przypadkach – terminów składania sprawozdań.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W celu zapewnienia spójnego stosowania art. 2, 7 i 8 oraz załącznika II, Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych w celu bardziej precyzyjnego formułowania definicji zawartych w art. 2 oraz w celu koordynowania przepisów przyjętych na mocy art. 7 i 8 oraz załącznika II.

Wspólny Komitet przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych norm technicznych do dnia 1 stycznia 2015 r.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W okresie dwóch lat od przyjęcia wszelkich wykonawczych norm technicznych zgodnie z ust. 2 lit. a) państwa członkowskie wymagają jednolitego formatu oraz określają częstotliwość i terminy składania sprawozdań z obliczeń, o których mowa w niniejszym artykule.”;

21) w rozdziale III dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 21b

Wspólne wytyczne

Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne, o których mowa w art. 3 ust. 8, art. 7 ust. 5, art. 8 ust. 5, art. 9 ust. 6, art. 11 ust. 1 akapit trzeci, art. 12b i art. 21 ust. 4, zgodnie z procedurą określoną w art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 21c

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 20, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 9 grudnia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż sześć miesięcy przed końcem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 20 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

22) art. 30 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do czasu dalszej koordynacji zasad sektorowych państwa członkowskie przewidują włączenie spółek zarządzania aktywami:

- a) w zakres nadzoru skonsolidowanego sprawowanego nad instytucjami kredytowymi oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi lub w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń należącymi do grupy ubezpieczeniowej;
- b) w przypadku gdy grupa stanowi konglomerat finansowy, w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru w rozumieniu niniejszej dyrektywy; oraz
- c) do procesu identyfikowania zgodnie z art. 3 ust. 2.”;

23) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 30a

Zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym

1. Do czasu dalszej koordynacji zasad sektorowych państwa członkowskie przewidują włączenie zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym:

- a) w zakres nadzoru skonsolidowanego sprawowanego nad instytucjami kredytowymi oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, lub w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń należącymi do grupy ubezpieczeniowej;
- b) w przypadku gdy grupa stanowi konglomerat finansowy, w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru w rozumieniu niniejszej dyrektywy; oraz
- c) do procesu identyfikowania zgodnie z art. 3 ust. 2.

2. Do celu stosowania ust. 1 państwa członkowskie określają – lub przydzielają swoim właściwym władzom uprawnienia do decydowania – zgodnie z jakimi zasadami sektorowymi (sektor bankowy, sektor ubezpieczeń lub sektor usług inwestycyjnych) zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym mają być włączeni w zakres nadzoru skonsolidowanego lub dodatkowego nadzoru, o których mowa w ust. 1 lit. a). Do celów niniejszego ustępu odnośne zasady sektorowe dotyczące sposobu i zakresu włączenia instytucji finansowych stosuje się odpowiednio do zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Do celów dodatkowego nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym traktuje się jako część dowolnego sektora, do którego jest on włączony na mocy ust. 1 lit. a).

W przypadku gdy zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym jest częścią konglomeratu finansowego, odniesienia do podmiotu objętego regulacją oraz odniesienia do właściwych władz i odpowiednich właściwych władz rozumie się, do celów niniejszej dyrektywy, jako włączające, odpowiednio, zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym oraz właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad zarządzającymi alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Ma to zastosowanie odpowiednio do grup, o którym mowa w ust. 1 lit. a).”;

24) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Art. 39 i art. 124–143 mają zastosowanie do finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz spółek holdingowych o profilu mieszanym, które mają swoje siedziby zarządu w Unii.”;

2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 14–17 otrzymują brzmienie:

„14) »dominująca instytucja kredytowa w państwie członkowskim« oznacza instytucję kredytową, której przedsiębiorstwem zależnym jest instytucja kredytowa lub instytucja finansowa, lub która posiada udział kapitałowy w takiej instytucji i która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym innej instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w tym samym państwie członkowskim lub finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mającej siedzibę w tym samym państwie członkowskim;

15) »dominująca finansowa spółka holdingowa z siedzibą w państwie członkowskim« oznacza finansową spółkę holdingową, która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w tym samym państwie członkowskim lub finansowej spółki holdingowej, lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim;

15a) »dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w państwie członkowskim« oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w tym samym państwie członkowskim lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mającej siedzibę w tym samym państwie członkowskim;

16) »unijna dominująca instytucja kredytowa« oznacza dominującą instytucję kredytową w państwie członkowskim, która nie jest przedsiębiorstwem zależnym innej instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w którymkolwiek państwie członkowskim lub finansowej spółki holdingowej, lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w którymkolwiek państwie członkowskim;

- 17) »unijna dominująca finansowa spółka holdingowa« oznacza dominującą finansową spółkę holdingową w państwie członkowskim, która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w którymkolwiek państwie członkowskim lub innej finansowej spółki holdingowej, lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w którymkolwiek państwie członkowskim;
- 17a) »unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej« oznacza dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim, która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w którymkolwiek państwie członkowskim lub innej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w którymkolwiek państwie członkowskim;»;
- b) dodaje się punkt w brzmieniu:
- „19a) »finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej« oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE;»;
- c) pkt 48 otrzymuje brzmienie:
- „48) »organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany« oznacza właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie na zasadzie skonsolidowanej nadzoru nad unijnymi dominującymi instytucjami kredytowymi oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej;»;
- 3) art. 14 otrzymuje brzmienie:
- „Artykuł 14
- EUNB jest powiadamiany o każdym udzielonym zezwoleniu. Nazwę każdej instytucji kredytowej, której udzielono zezwolenia, umieszcza się w wykazie, który EUNB publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej. Właściwy organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany przekazuje zainteresowanym właściwym organom oraz EUNB wszelkie informacje dotyczące grupy bankowej zgodnie z art. 12 ust. 3, art. 22 ust. 1 oraz art. 73 ust. 3, w szczególności dotyczące struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej grupy.»;
- 4) w art. 39 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) instytucjami kredytowymi mającymi siedziby w państwach trzecich, których przedsiębiorstwo dominujące, będące instytucją kredytową, finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, posiada siedzibę zarządu w Unii.»;
- b) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) możliwości uzyskania przez właściwe organy państw członkowskich informacji niezbędnych do sprawowania nadzoru, na podstawie skonsolidowaną sytuację finansową, nad instytucjami kredytowymi, finansowymi spółkami holdingowymi lub finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej usytuowanymi w Unii, które posiadają przedsiębiorstwa zależne będące instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi mającymi siedziby w państwie trzecim, lub posiadają udziały kapitałowe w takich instytucjach;»;
- 5) art. 69 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Państwa członkowskie mogą wykorzystać możliwość przewidzianą w ust. 1 w przypadku, gdy przedsiębiorstwo dominujące jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej mającymi siedzibę w tym samym państwie członkowskim co instytucja kredytowa, pod warunkiem że podlega ona takiemu samemu nadzorowi, jaki ma zastosowanie do instytucji kredytowych, w szczególności normom określonym w art. 71 ust. 1.»;
- 6) art. 71 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Bez uszczerbku dla art. 68, 69 i 70, instytucje kredytowe kontrolowane przez dominującą finansową spółkę holdingową w państwie członkowskim lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim muszą spełniać, w zakresie określonym i w sposób przewidziany w art. 133, obowiązki określone w art. 75, 120, 123 oraz w sekcji 5 na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.
- W przypadku gdy dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim kontroluje więcej niż jedną instytucję kredytową, akapit pierwszy ma zastosowanie jedynie do instytucji kredytowej objętej nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 125 i 126.»;
- 7) art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Instytucje kredytowe kontrolowane przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej muszą spełniać obowiązki określone w rozdziale 5 na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej tej finansowej spółki holdingowej lub tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.
- Istotne przedsiębiorstwa zależne unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych lub unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej ujawniają informacje określone w załączniku XII część 1 pkt 5, na zasadzie nieskonsolidowanej lub na zasadzie subskonsolidowanej.»;
- 8) dodaje się artykuł w brzmieniu:
- „Artykuł 72a
1. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2002/87/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, po konsultacji z innymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór przedsiębiorstw zależnych, zastosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie stosowny przepis dyrektywy 2002/87/WE.

2. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2009/138/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, w porozumieniu z organem sprawującym nadzór nad grupą w sektorze ubezpieczeń, zastosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie przepis tej dyrektywy, która dotyczy najważniejszego sektora finansowego w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.

3. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany informuje EUNB oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (*) (EUNUIPPE) o decyzjach podjętych na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. EUNB, EUNUIPPE i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (**) (EUNGiPW) – poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) – opracowują wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych oraz opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych, który przedstawiają Komisji w ciągu trzech lat od przyjęcia wytycznych.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

9) art. 73 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy wymagają od instytucji kredytowych będących przedsiębiorstwami zależnymi stosowania wymogów określonych w art. 75, 120 i 123 oraz sekcji 5 niniejszej dyrektywy na zasadzie subkonsolidowanej, jeżeli te instytucje kredytowe, lub ich przedsiębiorstwo dominujące, w przypadku gdy przedsiębiorstwo dominujące jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, posiadają przedsiębiorstwo zależne w kraju trzecim, będące instytucją kredytową, instytucją finansową lub spółką zarządzania aktywami, zdefiniowanymi w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2002/87/WE, lub posiadają udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie.”;

10) art. 80 ust. 7 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) kontrahent jest instytucją lub finansową spółką holdingową, finansową spółką holdingową o profilu mieszanym, instytucją finansową, spółką zarządzania aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych, objętymi odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi;”;

11) w art. 84 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy unijna dominująca instytucja kredytowa i jej przedsiębiorstwa zależne lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa i jej przedsiębiorstwa zależne lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej i jej przedsiębiorstwa zależne stosują metodę IRB w sposób jednolity, właściwe organy mogą zezwolić, aby minimalne wymogi określone w załączniku VII część 4 spełnione były przez przedsiębiorstwo dominujące i jego przedsiębiorstwa zależne w ujęciu łącznym.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy metoda IRB ma być stosowana przez unijną dominującą instytucję kredytową oraz jej przedsiębiorstwa zależne lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową i jej przedsiębiorstwa zależne, lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej i jej przedsiębiorstwa zależne, właściwe organy nadzorcze poszczególnych podmiotów prawnych ściśle współpracują ze sobą zgodnie z art. 129–132.”;

12) art. 89 ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ekspozycje instytucji kredytowej wobec kontrahenta będącego jej przedsiębiorstwem dominującym, jej przedsiębiorstwem zależnym lub przedsiębiorstwem zależnym jej przedsiębiorstwa dominującego, pod warunkiem że kontrahent jest instytucją lub finansową spółką holdingową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, instytucją finansową, spółką zarządzającą aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych, objętymi odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi lub przedsiębiorstwem powiązanym w sposób określony w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG, oraz ekspozycje między instytucjami kredytowymi, które spełniają wymogi określone w art. 80 ust. 8;”;

13) art. 105 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku gdy zaawansowana metoda pomiaru ma być stosowana przez unijną dominującą instytucję kredytową i jej przedsiębiorstwa zależne lub przez przedsiębiorstwa zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, właściwe organy dla poszczególnych podmiotów prawnych ściśle współpracują ze sobą zgodnie z art. 129–132. Wniosek musi zawierać elementy wymienione w załączniku X część 3.

4. W przypadku gdy unijna dominująca instytucja kredytowa i jej przedsiębiorstwa zależne lub przedsiębiorstwa zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej stosują zaawansowaną metodę pomiaru w sposób jednolity, właściwe organy mogą zezwolić, aby kryteria kwalifikacyjne określone w załączniku X część 3 spełnione były przez przedsiębiorstwo dominujące i jego przedsiębiorstwa zależne w ujęciu łącznym.”;

14) art. 122a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy unijna dominująca instytucja kredytowa, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca spółka finansowa o działalności mieszanej, lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych, jako jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca, sekurytyzuje ekspozycje z kilku instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych lub innych instytucji finansowych, objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego, wymóg, o którym mowa w ust. 1, może zostać spełniony na podstawie skonsolidowanej sytuacji powiązanej unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Niniejszy ustęp ma zastosowanie tylko w przypadku, gdy instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne lub instytucje finansowe, które utworzyły sekurytyzowane ekspozycje, zobowiązały się do przestrzegania wymogów określonych w ust. 6 oraz do terminowego dostarczania jednostce inicjującej lub jednostce sponsorującej oraz unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej lub unijnej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej informacji potrzebnych do spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 7.”;

15) art. 125 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowej jest dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy, które udzieliły zezwolenia tej instytucji kredytowej na mocy art. 6.”;

16) art. 126 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 126

1. W przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w dwóch lub większej liczbie państw członkowskich, jest ta sama dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim, ta sama dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, ta sama unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub ta sama unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy właściwe dla instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie przyznane w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.

W przypadku gdy przedsiębiorstwami dominującymi instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w co najmniej dwóch państwach członkowskich, są co najmniej dwie finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, których siedziby zarządu znajdują się w różnych państwach członkowskich, a w każdym z tych państw członkowskich znajduje się instytucja kredytowa, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy właściwe dla instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej.

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Unii, jest ta sama finansowa spółka holdingowa lub ta sama finansowa spółka holdingowa

o działalności mieszanej, a żadna z tych instytucji kredytowych nie uzyskała zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ta finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma siedzibę, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy, które udzieliły zezwolenia instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej; ta ostatnia jest traktowana do celów niniejszej dyrektywy jako instytucja kredytowa kontrolowana przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

3. W szczególnych przypadkach właściwe organy mogą na mocy wspólnego porozumienia odstąpić od stosowania kryteriów, o których mowa w ust. 1 i 2, jeżeli stosowanie tych kryteriów byłoby niewłaściwe, mając na uwadze instytucje kredytowe i znaczenie prowadzonej przez nie działalności w różnych krajach, oraz wyznaczyć inne organy właściwe do wykonywania nadzoru skonsolidowanego. Przed zatwierdzeniem takiego odstąpienia właściwe organy umożliwiają unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej lub instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej, stosownie do przypadku, wyrażenie swojej opinii.

4. Właściwe organy powiadamiają Komisję i EUNB o każdym odstąpieniu na mocy ust. 3.”;

17) w art. 127 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie przyjmują w stosownych przypadkach wszelkie niezbędne środki w celu objęcia finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej nadzorem skonsolidowanym. Bez uszczerbku dla art. 135, konsolidacja sytuacji finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w żadnym razie nie oznacza, że właściwe organy zobowiązane są do pełnienia roli nadzorczej w stosunku do finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na zasadzie indywidualnej.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają właściwym organom odpowiedzialnym za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego możliwość żądania informacji, o których mowa w art. 137, od przedsiębiorstw zależnych instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego. W takim przypadku stosuje się procedury przekazywania i weryfikowania tych informacji określone w tym artykule.”;

18) w art. 129 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Oprócz obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie, właściwe organy odpowiedzialne za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego nad unijnymi dominującymi instytucjami kredytowymi oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej wykonują następujące zadania.”;

b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku wniosków o zezwolenia, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 87 ust. 9 i art. 105 oraz w załączniku III część 6, przedłożonych przez unijną dominującą instytucję kredytową i jej przedsiębiorstwa zależne lub wspólnie przez przedsiębiorstwa zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, właściwe organy współpracują ze sobą w ramach pełnych konsultacji w celu podjęcia decyzji, czy należy udzielić zezwolenia, oraz określenia ewentualnych warunków udzielenia takiego zezwolenia.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany oraz właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej podejmują wszelkie starania, aby podjąć wspólną decyzję w sprawie stosowania art. 123 i 124 w celu określenia adekwatności skonsolidowanych funduszy własnych grupy w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 136 ust. 2 w odniesieniu do każdego podmiotu w ramach grupy bankowej i w ujęciu skonsolidowanym.”;

(ii) akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Decyzję o zastosowaniu art. 123, 124 i art. 136 ust. 2 podejmują odpowiednie właściwe organy odpowiedzialne za nadzorowanie przedsiębiorstw zależnych unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, na zasadzie nieskonsolidowanej lub na zasadzie subskonsolidowanej, po należytych rozpatrzeniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. Jeżeli pod koniec okresu czterech miesięcy którykolwiek z zainteresowanych organów właściwych skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy odraczają podjęcie decyzji i czekają na decyzję, którą EUNB podejmuje zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmują swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Okres czterech miesięcy uznaje się za fazę postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w ciągu jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeśli upłynął termin czterech miesięcy lub jeśli została podjęta wspólna decyzja.”;

(iii) akapit dziewiąty otrzymuje brzmienie:

„Wspólna decyzja, o której mowa w akapicie pierwszym, i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji zgodnie z akapitem czwartym i piątym, są corocznie aktualizowane lub, w wyjątkowych przypadkach, gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór przedsiębiorstw zależnych unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zwraca się do organu odpowiedzialnego za nadzór skonsolidowany z pisemnym i w pełni uzasadnionym wnioskiem o aktualizację decyzji dotyczącej stosowania art. 136 ust. 2. W tym ostatnim przypadku aktualizacja może zostać przesłana w ramach dwustronnych między organem odpowiedzialnym za nadzór skonsolidowany a właściwym organem składającym wniosek.”;

19) art. 131a ust. 2 akapit szósty otrzymuje brzmienie:

„W kolegiach organów nadzoru mogą uczestniczyć:

a) właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;

b) właściwe organy państwa przyjmującego, w którym mają siedzibę istotne oddziały, o których mowa w art. 42a;

c) w stosowanych przypadkach – banki centralne; oraz

d) w stosowanych przypadkach i z zastrzeżeniem wymogów poufności równoważnych – w opinii wszystkich właściwych organów – wymogom określonym w art. 44–52 – właściwe organy państw trzecich.”;

20) w art. 132 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„W szczególności, organy właściwe odpowiedzialne za nadzór skonsolidowany nad unijnymi dominującymi instytucjami kredytowymi oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, przekazują wszystkie istotne informacje właściwym organom w innych państwach członkowskich, które to organy sprawują nadzór nad przedsiębiorstwami zależnymi tych przedsiębiorstw dominujących. Przy określaniu zakresu istotnych informacji uwzględnia się znaczenie tych przedsiębiorstw zależnych w systemie finansowym tych państw członkowskich.”;

b) akapit szósty lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) określenie struktury prawnej grupy oraz jej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, z uwzględnieniem wszystkich podmiotów objętych regulacją, przedsiębiorstw zależnych nieobjętych regulacją oraz istotnych oddziałów należących do grupy, przedsiębiorstwa dominującego, zgodnie z art. 12 ust. 3, art. 22 ust. 1 oraz art. 73 ust. 3, a także określenie właściwych organów dla podmiotów objętych regulacją należących do grupy;”;

21) art. 135 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 135

Państwa członkowskie wymagają, aby osoby faktycznie kierujące działalnością finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej posiadały wystarczająco nieposzlakowaną opinię i wystarczające doświadczenie do wykonywania tych obowiązków.”;

22) art. 139 ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie upoważniają swoje właściwe organy do wymiany informacji, o których mowa w ust. 2, pod warunkiem że w przypadku finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, instytucji finansowych lub przedsiębiorstw usług pomocniczych, gromadzenie lub posiadanie informacji w żaden sposób nie oznacza, że od właściwych organów wymaga się pełnienia roli nadzorczej w odniesieniu do tych instytucji lub przedsiębiorstw jako przedsiębiorstw indywidualnych.”;

23) w art. 140 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy instytucja kredytowa, finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej kontroluje jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub inne przedsiębiorstwa świadczące usługi inwestycyjne, objęte wymogiem uzyskania zezwolenia, właściwe organy i organy, którym powierzono publiczne zadanie nadzorowania zakładów ubezpieczeń lub tych innych przedsiębiorstw świadczących usługi inwestycyjne, ściśle ze sobą współpracują. Bez uszczerbku dla ich odpowiednich obowiązków, organy te przekazują sobie wszelkie informacje mogące uprościć ich zadania i umożliwić nadzór nad działalnością i ogólną sytuacją finansową nadzorowanych przez nie przedsiębiorstw.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór skonsolidowany sporządzają wykazy finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, o których mowa w art. 71 ust. 2. Wykazy te przekazywane są właściwym organom pozostałych państw członkowskich, EUNB oraz Komisji.”;

24) art. 141 i 142 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 141

W przypadku gdy przy stosowaniu niniejszej dyrektywy właściwe organy jednego z państw członkowskich w szczególnych przypadkach chcą dokonać weryfikacji informacji dotyczące instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej, instytucji finansowej, przedsiębiorstwa usług pomocniczych, spółki holdingowej o profilu mieszanym, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, przedsiębiorstwa zależnego, o których mowa w art. 137, lub przedsiębiorstwa zależnego, o którym mowa w art. 127 ust. 3, usytuowanych w innym państwie członkowskim, o przeprowadzenie takiej weryfikacji zwracają się do właściwych organów tego innego państwa członkowskiego. Organy otrzymujące taki wniosek, w ramach swoich uprawnień, przeprowadzają weryfikację we własnym zakresie lub umożliwiają jej przeprowadzenie przez organy składające wniosek, lub umożliwiają jej przeprowadzenie przez biegłego rewidenta lub eksperta. Właściwy organ składający wniosek może uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza jej we własnym zakresie.

Artykuł 142

Bez uszczerbku dla przepisów prawa karnego, państwa członkowskie zapewniają możliwość nakładania sankcji lub przyjmowania środków mających na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń przepisów lub przyczyn takich naruszeń w odniesieniu do finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i spółek holdingowych o profilu mieszanym lub osób faktycznie nimi zarządzających, które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu transpozycji art. 124–141 oraz niniejszego artykułu. Właściwe organy ściśle ze sobą współpracują w celu zapewnienia, aby te sankcje lub środki przyniosły pożądane skutki, w szczególności w przypadku, gdy zarząd lub główna jednostka organizacyjna finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, lub spółki holdingowej o profilu mieszanym nie mieści się w jej siedzibie.”;

25) w art. 143 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy instytucja kredytowa, której przedsiębiorstwo dominujące jest instytucją kredytową lub finansową spółką holdingową, lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim, nie podlega nadzorowi skonsolidowanemu na mocy art. 125 i 126, właściwe organy sprawdzają, czy instytucja kredytowa podlega nadzorowi skonsolidowanemu właściwego organu państwa trzeciego, równoważnego nadzorowi podlegającemu zasadom ustanowionym w niniejszej dyrektywie.

Sprawdzenia dokonuje, na wniosek przedsiębiorstwa dominującego lub jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, posiadającego zezwolenie udzielone w Unii, lub z własnej inicjatywy, właściwy organ, który odpowiadałby za nadzór skonsolidowany, gdyby zastosowano ust. 3. Właściwy organ konsultuje się z innymi zaangażowanymi właściwymi organami.”;

b) w ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy mogą w szczególności wymagać utworzenia finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii, oraz mogą zastosować przepisy dotyczące nadzoru skonsolidowanego do skonsolidowanej pozycji tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”;

26) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 146a

Państwa członkowskie wymagają od instytucji kredytowych corocznego publikowania na poziomie grupy bankowej, w pełnej formie lub poprzez zamieszczenie odniesień do informacji równoważnych, opisu ich struktury prawnej oraz ich struktury zarządzania i struktury organizacyjnej.”;

27) w załączniku X wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem III do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Zmiany w dyrektywie 2009/138/WE

W dyrektywie 2009/138/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 212 ust. 1 lit. f) i g) otrzymują brzmienie:

„f) »ubezpieczeniowa spółka holdingowa« oznacza jednostkę dominującą, która nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej i której główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych, w przypadku gdy te jednostki zależne są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, lub zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji państw trzecich, a co najmniej jedna z tych jednostek zależnych jest zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji;

g) »ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną« oznacza jednostkę dominującą inną niż zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń państwa trzeciego, zakład reasekuracji, zakład reasekuracji państwa trzeciego, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, posiadającą wśród swoich jednostek zależnych co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;

h) »finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej« oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE.”;

2) art. 213 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie nadzoru na poziomie grupy do następujących podmiotów:

a) zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji posiadających udziały kapitałowe w przynajmniej jednym zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji, zakładzie ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładzie reasekuracji państwa trzeciego, zgodnie z art. 218–258;

b) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mająca siedzibę w Unii, zgodnie z art. 218–258;

c) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mająca siedzibę w państwie trzecim lub zakład ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakład reasekuracji państwa trzeciego, zgodnie z art. 260–263;

d) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną, zgodnie z art. 265.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a) i b), gdy zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa, lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mające siedzibę w Unii, jest zakładem powiązaniem z podmiotem objętym regulacją lub z finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, albo sam(-a) jest podmiotem objętym regulacją lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, które podlegają dodatkowemu nadzorowi zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE, organ sprawujący nadzór nad grupą może po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzoru podjąć decyzję o niesprawowaniu nadzoru w zakresie koncentracji ryzyka, o którym mowa w art. 244 niniejszej dyrektywy, nadzoru w zakresie transakcji wewnątrz grupy, o którym mowa w art. 245 niniejszej dyrektywy, lub obu tych rodzajów nadzoru, na poziomie danego zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały w innym zakładzie, lub tej ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

4. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2002/87/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór nad grupą, po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzorczymi, może zastosować jedynie stosowne przepisy dyrektywy 2002/87/WE do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

5. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2006/48/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór nad grupą, w porozumieniu z organem odpowiedzialnym za nadzór skonsolidowany w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych, może zastosować jedynie przepisy dyrektywy dotyczącej najważniejszego sektora w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.

6. Organ sprawujący nadzór nad grupą informuje Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (EUNB) (*) i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Powszechnych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (EUNUiPPE) (**) o decyzjach podjętych na mocy ust. 4 i 5. EUNB, EUNUiPPE i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 (EUNGiPW) (***) – poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) – opracowują wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych oraz opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych, który przekazują Komisji w ciągu trzech lat od daty przyjęcia tych wytycznych.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.
 (**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.
 (***) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

3) art. 214 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprawowanie nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 nie pociąga za sobą w żadnym razie obowiązku organów nadzoru do prowadzenia nadzoru nad zakładem ubezpieczeń państwa trzeciego, nad zakładem reasekuracji państwa trzeciego, nad ubezpieczeniową spółką holdingową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej lub ubezpieczeniową spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie, bez uszczerbku dla art. 257 w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej.”;

4) art. 215 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, o których mowa w art. 213 ust. 2 lit. a) i b), same są jednostkami zależnymi innego zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, art. 218–258 mają zastosowanie jedynie na poziomie najwyższego dominującego zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii.

2. W przypadku gdy najwyższy dominujący zakład ubezpieczeń lub najwyższy dominujący zakład reasekuracji lub najwyższa dominująca ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub najwyższa dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, o których mowa w ust. 1, są jednostkami zależnymi zakładu podlegającego dodatkowemu nadzorowi zgodnie z art. 5

ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE, organ sprawujący nadzór nad grupą może, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru, podjąć decyzję o nieprowadzeniu nadzoru w zakresie koncentracji ryzyka, o którym mowa w art. 244, nadzoru w zakresie transakcji wewnątrz grupy, o którym mowa w art. 245, lub obu tych rodzajów nadzoru, na poziomie najwyższego zakładu dominującego.”;

5) art. 216 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały w innym zakładzie, lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa, lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, o których mowa w art. 213 ust. 2 lit. a) i b), nie mają swojej siedziby w tym samym państwie członkowskim co najwyższy zakład dominujący na poziomie Unii, o którym mowa w art. 215, państwa członkowskie mogą umożliwić swoim organom nadzoru podjęcie, po konsultacji z organem sprawującym nadzór nad grupą oraz najwyższym zakładem dominującym na poziomie Unii, decyzji o objęciu nadzorem nad grupą najwyższego dominującego zakładu ubezpieczeń na poziomie krajowym, najwyższego dominującego zakładu reasekuracji na poziomie krajowym lub najwyższej ubezpieczeniowej spółki holdingowej, lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na poziomie krajowym.”;

6) art. 219 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 219

Częstotliwość obliczeń

1. Organ sprawujący nadzór nad grupą zapewnia przeprowadzanie obliczeń, o których mowa w art. 218 ust. 2 i 3, przez zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, z częstotliwością co najmniej raz do roku.

Stosowne dane do obliczeń oraz ich wyniki są przekazywane organowi sprawującemu nadzór nad grupą przez zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub, w przypadku gdy na czele grupy nie znajduje się zakład ubezpieczeń ani zakład reasekuracji, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, lub przez zakład należący do grupy wyznaczony przez organ sprawujący nadzór nad grupą po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru i z samą grupą.

2. Zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, ubezpieczeniowa spółka holdingowa oraz finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej stale monitorują kapitałowy wymóg wypłacalności grupy. W przypadku gdy profil ryzyka grupy znacznie odbiega od założeń stanowiących podstawę ostatnio zgłoszonego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, grupa bezzwłocznie dokonuje ponownego obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy i informuje organ sprawujący nadzór nad grupą o wyniku tych obliczeń.

W przypadku gdy istnieją dane sugerujące, że profil ryzyka grupy uległ znacznej zmianie od ostatniego zgłoszenia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, organ sprawujący nadzór nad grupą może wymagać ponownego obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.”;

7) art. 226 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 226

Pośredniczące ubezpieczeniowe spółki holdingowe

1. Przy obliczaniu wypłacalności grupy zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, które posiadają udziały w powiązonym zakładzie ubezpieczeń, w powiązonym zakładzie reasekuracji, w zakładzie ubezpieczeń państwa trzeciego lub w zakładzie reasekuracji państwa trzeciego, za pośrednictwem ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, uwzględnia się sytuację tej pośredniczącej ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Pośredniczącą ubezpieczeniową spółkę holdingową lub pośredniczącą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej traktuje się, wyłącznie do celów tego obliczenia, tak jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym, w odniesieniu do kapitałowego wymogu wypłacalności, przepisom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 4 podsekcje 1, 2 i 3, oraz tak jakby podlegała warunkom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 3 podsekcje 1, 2 i 3 w odniesieniu do środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności.

2. W przypadku gdy pośrednicząca ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub pośrednicząca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma zobowiązania podporządkowane lub inne dopuszczalne środki własne objęte limitami zgodnie z art. 98, uznaje się je za dopuszczalne środki własne do wysokości obliczonej poprzez zastosowanie limitów określonych w art. 98 do wysokości całkowitych dopuszczalnych środków własnych na poziomie grupy, jakiej brakuje do spełnienia kapitałowego wymogu wypłacalności na poziomie grupy.

Wszelkie dopuszczalne środki własne pośredniczącej ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub pośredniczącej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które – gdyby należały do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji – wymagałyby uprzedniego zatwierdzenia przez organ nadzoru zgodnie z art. 90, mogą być uwzględniane w obliczeniu wypłacalności grupy jedynie w takim zakresie, w jakim zostały należycie zatwierdzone przez organ sprawujący nadzór nad grupą.”;

8) art. 231 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku złożenia przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jego zakłady powiązane, lub wspólnie przez zakłady powiązane z ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, wniosku o zezwolenie na obliczanie skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy oraz kapitałowego wymogu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w grupie na podstawie modelu wewnętrznego, zainteresowane organy nadzoru współpracują w celu przyjęcia decyzji o udzieleniu lub odmowie udzielenia takiego zezwolenia oraz w celu określenia ewentualnych warunków, którym ono podlega.”;

9) art. 233 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Art. 231 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jego zakłady powiązane, lub wspólnie przez zakłady powiązane z ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, wniosku o zezwolenie na obliczanie kapitałowego wymogu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w grupie na podstawie modelu wewnętrznego.”;

10) w tytule III rozdział II sekcja 1 tytuł podsekcji 5 otrzymuje brzmienie:

„Nadzór nad wypłacalnością grupy w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji będących jednostkami zależnymi ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej”;

11) art. 235 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 235

Wypłacalność grupy w przypadku ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej

1. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są jednostkami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, organ sprawujący nadzór nad grupą zapewnia obliczanie wypłacalności grupy na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z zastosowaniem art. 220 ust. 2 do art. 233.

2. Do celów tego obliczenia jednostkę dominującą traktuje się tak, jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym w odniesieniu do kapitałowego wymogu wypłacalności przepisom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 4 podsekcje 1, 2 i 3, oraz podlegała warunkom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 3 podsekcje 1, 2 i 3 w odniesieniu do środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności.”;

12) art. 243 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 243

Jednostki zależne ubezpieczeniowej spółki holdingowej oraz finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej

Art. 236–242 stosuje się odpowiednio do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji będących jednostkami zależnymi ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”;

13) art. 244 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji lub ubezpieczeniowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej regularnego zgłaszania organowi sprawującemu nadzór nad grupą, ale nie rzadziej niż raz w roku, wszelkich przypadków znacznej koncentracji ryzyka na poziomie grupy, chyba że zastosowanie ma art. 215 ust. 2.

Niezbędne informacje przekazuje organowi sprawującemu nadzór nad grupą zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stojący na czele grupy lub, w przypadku gdy na jej czele nie stoi zakład ubezpieczeń ani zakład reasekuracji, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub przez należący do grupy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wyznaczony przez organ sprawujący nadzór nad grupą, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru i z grupą.

Koncentracja ryzyka, o której mowa w akapicie pierwszym, podlega nadzorowi prowadzonemu przez organ sprawujący nadzór nad grupą.”;

14) art. 245 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, ubezpieczeniowych spółek holdingowych oraz finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej regularnego zgłaszania organowi sprawującemu nadzór nad grupą, ale nie rzadziej niż raz w roku, wszystkich istotnych transakcji wewnątrz grupy dokonywanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należące do grupy, w tym transakcji dokonywanych z osobą fizyczną mającą bliskie powiązania z zakładem należącym do grupy, chyba że zastosowanie ma art. 215 ust. 2.

Ponadto państwa członkowskie wymagają zgłaszania szczególnie istotnych transakcji wewnątrz grupy w możliwie najkrótszym terminie.

Niezbędne informacje przekazuje organowi sprawującemu nadzór nad grupą zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stojący na czele grupy lub, w przypadku gdy na jej czele nie stoi zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową, finansową

spółkę holdingową o działalności mieszanej lub należący do grupy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wyznaczony przez organ sprawujący nadzór nad grupą, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru i z grupą.

Transakcje wewnątrz grupy podlegają nadzorowi prowadzonemu przez organ sprawujący nadzór nad grupą.”;

15) w art. 246 ust. 4 akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„4. Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej przeprowadzania na poziomie grupy oceny wymaganej na mocy art. 45. Własna ocena ryzyka i wypłacalności przeprowadzana na poziomie grupy jest nadzorowana przez organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z rozdziałem III.

W przypadku gdy obliczanie wypłacalności na poziomie grupy prowadzi się zgodnie z metodą 1, o której mowa w art. 230, zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej odpowiednio wyjaśnia organowi sprawującemu nadzór nad grupą różnicę między sumą kapitałowych wymogów wypłacalności wszystkich powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji należących do grupy a skonsolidowanym kapitałowym wymogiem wypłacalności grupy.

Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej może, z zastrzeżeniem uzyskania zgody organu sprawującego nadzór nad grupą, przeprowadzać wszelkie oceny wymagane zgodnie z art. 45 jednocześnie na poziomie grupy i na poziomie każdej jednostki zależnej należącej do grupy w tym samym czasie, oraz może sporządzać jeden dokument obejmujący wszystkie te oceny.”;

16) art. 247 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w przypadku gdy na czele grupy nie stoi zakład ubezpieczeń ani zakład reasekuracji – następujący organ nadzoru:

(i) w przypadku gdy jednostka dominująca zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jest ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej – organ nadzoru, który wydał zezwolenie temu zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji;

- (ii) w przypadku gdy co najmniej dwa zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji z siedzibą w Unii mają jako jednostkę dominującą tę samą ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, a jeden z tych zakładów uzyskał zezwolenie w państwie członkowskim, w którym ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma siedzibę – organ nadzoru zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, który uzyskał zezwolenie w tym państwie członkowskim;
- (iii) w przypadku gdy na czele grupy stoją co najmniej dwie ubezpieczeniowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej i spółki te mają siedziby w różnych państwach członkowskich, a w każdym z tych państw członkowskich znajduje się zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji – organ nadzoru zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z największą sumą bilansową;
- (iv) w przypadku gdy co najmniej dwa zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji z siedzibą w Unii mają jako jednostkę dominującą tę samą ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, a żaden z tych zakładów nie uzyskał zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma siedzibę – organ nadzoru, który wydał zezwolenie zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji z największą sumą bilansową; lub
- (v) w przypadku gdy grupa nie posiada jednostki dominującej oraz w jakiegokolwiek okoliczności niewymienionej w ppkt (i)–(iv) – organ nadzoru, który wydał zezwolenie zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji z największą sumą bilansową.”;

17) w art. 249 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Organ nadzoru przedstawia zainteresowanym organom sprawującym nadzór oraz EUNUIPPE informacje dotyczące grupy, zgodnie z art. 19, art. 51 ust. 1 i art. 254 ust. 2, w szczególności w odniesieniu do struktury prawnej, struktury zarządzania i struktury organizacyjnej grupy.”;

18) art. 256 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej publikowania corocznie sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy. Art. 51, 53, 54 i 55 stosuje się odpowiednio.

2. Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej może, z zastrzeżeniem uzyskania zgody organu sprawującego nadzór nad grupą, przedstawić jedno sprawozdanie na temat jej wypłacalności i kondycji finansowej obejmujące:

- a) informacje na poziomie grupy, których ujawnianie jest wymagane zgodnie z ust. 1;
- b) informacje dla każdej jednostki zależnej w grupie, której informacje muszą być indywidualnie identyfikowalne i ujawnione zgodnie z art. 51, 53, 54 i 55.

Przed wydaniem zgody na podstawie akapitu pierwszego organ sprawujący nadzór nad grupą konsultuje się z członkami kolegium organów nadzoru i należycie uwzględnia wszelkie ich opinie i zastrzeżenia.”;

19) art. 257 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 257

Organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

Państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie osoby, które faktycznie zarządzają ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, spełniały wymogi dotyczące kompetencji i reputacji związane z wykonywaniem swoich obowiązków.

Art. 42 stosuje się odpowiednio.”;

20) art. 258 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji należące do grupy nie spełniają wymogów przewidzianych w art. 218–246, lub w przypadku gdy wymogi te są spełnione, ale wypłacalność może mimo to być zagrożona, lub w przypadku gdy transakcje wewnątrz grupy lub koncentracja ryzyka stanowią zagrożenie dla sytuacji finansowej zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, następujące organy podejmują jak najszybciej niezbędne środki w celu naprawy sytuacji:

- a) w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej – organ sprawujący nadzór nad grupą;
- b) w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji – organy nadzoru.

Jeżeli w przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), organ sprawujący nadzór nad grupą nie jest jednym z organów nadzoru państwa członkowskiego, w którym ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma siedzibę, organ sprawujący nadzór nad grupą informuje te organy nadzoru o swoich ustaleniach w celu umożliwienia im podjęcia niezbędnych środków.

Jeżeli w przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), organ sprawujący nadzór nad grupą nie jest jednym z organów nadzoru państwa członkowskiego, w którym zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji ma siedzibę, organ sprawujący nadzór nad grupą informuje te organy nadzoru o swoich ustaleniach w celu umożliwienia im podjęcia niezbędnych środków.

Bez uszczerbku dla ust. 2, państwa członkowskie określają środki, jakie ich organy nadzoru mogą podejmować w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej.

Zainteresowane organy nadzoru, w tym organ sprawujący nadzór nad grupą, w stosownych przypadkach koordynują podejmowane przez siebie środki.

2. Bez uszczerbku dla przepisów prawa karnego państwa członkowskie nakładają kary lub podejmują środki w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej naruszających przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu transpozycji niniejszego tytułu, lub w odniesieniu do osób faktycznie zarządzających tymi przedsiębiorstwami. Organy nadzoru ściśle współpracują ze sobą w celu zapewnienia skuteczności takich kar lub środków, w szczególności w przypadku gdy zarząd lub główna jednostka organizacyjna ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej nie znajduje się w tym samym państwie członkowski co jej siedziba.”;

21) art. 262 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 262

Jednostki dominujące zarejestrowane w państwie trzecim: brak równoważności

1. W przypadku gdy w wyniku weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z art. 260 okaże się, że brak jest równoważnego nadzoru, państwa członkowskie stosują do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji odpowiednio art. 218–258, z wyjątkiem art. 236–243, albo jedną z metod określonych w ust. 2 niniejszego artykułu.

Na poziomie ubezpieczeniowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładu reasekuracji państwa trzeciego stosuje się ogólne zasady i metody określone w art. 218–258.

Wyłącznie do celów obliczania wypłacalności grupy jednostkę dominującą traktuje się tak, jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym warunkom określonym w tytule 1 rozdział VI sekcja 3 podsekcje 1, 2 i 3 w odniesieniu do środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności oraz:

a) kapitałowemu wymogowi wypłacalności określonego zgodnie z zasadami zawartymi w art. 226, w przypadku gdy jednostka dominująca jest ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;

b) kapitałowemu wymogowi wypłacalności określonego zgodnie z zasadami zawartymi w art. 227, w przypadku gdy jednostka dominująca jest zakładem ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładem reasekuracji państwa trzeciego.

2. Państwa członkowskie zezwalają swoim organom nadzoru na stosowanie innych metod zapewniających odpowiedni nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji należącymi do grupy. Metody te są uzgodnione z organem sprawującym nadzór nad grupą po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru.

Organ nadzoru mogą w szczególności wymagać utworzenia ubezpieczeniowej spółki holdingowej z siedzibą w Unii lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii oraz stosować przepisy niniejszego tytułu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy, na której czele stoi ta ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.

Wybiera się metody umożliwiające realizację celów nadzoru nad grupą określonych w niniejszym tytule i zgłasza się je innym zainteresowanym organom nadzoru oraz Komisji.”;

22) art. 263 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„W przypadku gdy jednostka dominująca, o której mowa w art. 260, sama jest jednostką zależną ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w państwie trzecim, lub zakładu ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładu reasekuracji państwa trzeciego, państwa członkowskie dokonują weryfikacji przewidzianej w art. 260 jedynie na poziomie najwyższej jednostki dominującej będącej ubezpieczeniową spółką holdingową państwa trzeciego, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej państwa trzeciego, zakładem ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładem reasekuracji państwa trzeciego.

W przypadku braku równoważnego nadzoru, o którym mowa w art. 260, państwa członkowskie mogą jednak przeprowadzić nową weryfikację na niższym poziomie, w przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji mają jednostkę dominującą, na poziomie ubezpieczeniowej spółki holdingowej państwa trzeciego, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej państwa trzeciego, zakładu ubezpieczeń państwa trzeciego, lub zakładu reasekuracji państwa trzeciego.”.

Artykuł 5**Przegląd**

Komisja dokonuje pełnego przeglądu dyrektywy 2002/87/WE, w tym aktów delegowanych i aktów wykonawczych przyjętych na mocy tej dyrektywy. W następstwie tego przeglądu do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące w szczególności zakresu stosowania tej dyrektywy, w tym kwestii, czy należy rozszerzyć ten zakres w ramach przeglądu art. 3, oraz kwestii stosowania tej dyrektywy do jednostek nieobjętych regulacją, w szczególności spółek celowych. Sprawozdanie to powinno również obejmować kryteria identyfikacji konglomeratów finansowych należących do szerszych grup niefinansowych, których działalność w sektorze bankowym, sektorze ubezpieczeń i sektorze usług inwestycyjnych mają istotne znaczenie na rynku wewnętrznym usług finansowych.

Komisja powinna również rozważyć, czy Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – powinny wydać wytyczne dla oceny takiego istotnego znaczenia.

W tym samym kontekście sprawozdanie powinno również obejmować istotne pod względem systemowym konglomeraty finansowe, których wielkość, system wzajemnych połączeń lub złożoność sprawiają, że są one szczególnie narażone, które należy zidentyfikować analogicznie do zmieniających się standardów Rady Stabilności Finansowej oraz Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego. Ponadto w sprawozdaniu dokonuje się przeglądu możliwości wprowadzenia obowiązkowych testów warunków skrajnych. W razie konieczności sprawozdaniu towarzyszą odpowiednie wnioski ustawodawcze.

Artykuł 6**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów art. 1, 2 i 3 niniejszej dyrektywy do dnia 10 czerwca 2013 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów wraz z tabelą korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

2. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 4 niniejszej dyrektywy od dnia 10 czerwca 2013 r.

Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów wraz z tabelą korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie wprowadzają w życie do dnia 22 lipca 2013 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2 pkt 23 niniejszej dyrektywy, a także art. 2 ust. 1 i 2 lit. a) niniejszej dyrektywy w zakresie, w jakim przepisy te zmieniają art. 1, art. 2 pkt 4, 5a i 16, oraz art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE w odniesieniu do zarządzających alternatywnych funduszy inwestycyjnych. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów wraz z tabelą korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

4. Przepisy, o których mowa w niniejszym artykule, przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

5. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 8**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 listopada 2011 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady
W. SZCZUKA
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załącznikach I i II do dyrektywy 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:

A. w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

1) w sekcji 2,1:

a) w akapicie czwartym tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest powiązany z ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, która ma swoją siedzibę w tym samym państwie członkowskim co zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, a zarówno ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, jak i powiązany zakład ubezpieczeń lub powiązany zakład reasekuracji uwzględnione są w dokonywanym obliczeniu.”;

b) akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą także odstąpić od obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, jeżeli jest nim zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji powiązany z innym zakładem ubezpieczeń, innym zakładem reasekuracji lub ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, które mają swoją siedzibę w innym państwie członkowskim, oraz jeżeli właściwe organy tych państw porozumiały się co do przekazania funkcji nadzoru dodatkowego właściwym organom drugiej strony.”;

2) pkt 2.2 otrzymuje brzmienie:

„2.2. Pośredniczące ubezpieczeniowe grupy kapitałowe i pośredniczące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej

Obliczając skorygowaną wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, które posiadają udział kapitałowy w powiązonym zakładzie ubezpieczeń, w powiązonym zakładzie reasekuracji, w zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub w zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, poprzez ubezpieczeniową grupę kapitałową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, uwzględnia się sytuację pośredniczącej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub pośredniczącej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Jedynie na potrzeby tego obliczenia, dokonywanego zgodnie z ogólnymi przepisami i metodami opisanymi w niniejszym załączniku, ta ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej jest traktowana tak, jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym wymogowi wypłacalności równej zero oraz podlegającym tym samym warunkom co warunki określone w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE lub w art. 36 dyrektywy 2005/68/WE w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.”;

B. w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„DODATKOWY NADZÓR NAD ZAKŁADAMI UBEZPIECZEŃ I ZAKŁADAMI REASEKURACJI BĘDĄCYMI PODMIOTAMI ZALEŻNYMI UBEZPIECZENIOWEJ GRUPY KAPITAŁOWEJ, FINANSOWEJ SPÓŁKI HOLDINGOWEJ O DZIAŁALNOŚCI MIESZANEJ, ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM LUB ZAKŁADU REASEKURACJI MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM”;

2) pkt 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku dwóch lub większej liczby zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, o których mowa w art. 2 ust. 2, będących podmiotami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim oraz mających siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy zapewniają spójne stosowanie metody opisanej w niniejszym załączniku.”;

3) w pkt 2 tiret drugie i trzecie oraz akapit następujący po tiret trzecim otrzymują brzmienie:

- „— jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub większa liczba innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w tym samym państwie członkowskim, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest uwzględniony w przewidzianych w niniejszym załączniku obliczeniach dokonywanych dla jednego z tych innych zakładów,
- jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub większa liczba innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w innych państwach członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz umowa przyznająca sprawowanie dodatkowego nadzoru objętego zakresem niniejszego załącznika organom nadzoru innego państwa członkowskiego została zawarta zgodnie z art. 4 ust. 2.

W przypadku gdy ubezpieczeniowe grupy kapitałowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej lub zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim lub zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim posiadają udziały kapitałowe sukcesywne w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej, finansowych spółkach holdingowych o działalności mieszanej lub w zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, państwa członkowskie mogą stosować obliczenia przewidziane w niniejszym załączniku jedynie na poziomie ostatniego zakładu macierzystego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego ubezpieczeniową grupą kapitałową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim.”;

4) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. Właściwe organy zapewniają, aby na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim zostały dokonane obliczenia analogiczne do opisanych w załączniku I.

Analogiczność ta polega na stosowaniu ogólnych zasad i metod opisanych w załączniku I na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.

Jedynie do potrzeb obliczenia zakład macierzysty traktowany jest w taki sposób, jakby był zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym następującym warunkom:

- wymogowi wypłacalności równej zero, w przypadku gdy jest on ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej,
- wymogowi wypłacalności określonego zgodnie z zasadami zawartymi w pkt 2.3 załącznika I, w przypadku gdy jest on zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim,
- takim samym warunkom jak warunki określone w art. 16 ust. 1 dyrektywy 73/239/EWG lub w art. 18 dyrektywy 79/267/EWG w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.”.

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE w pkt „II. Techniczne metody obliczania” opis metod 3 i 4 zastępuje się następującym tekstem:

„Metoda 3: »Metoda łączona«

Właściwe organy mogą dopuścić łączenie metody 1 i metody 2.”

ZAŁĄCZNIK III

W dyrektywie 2006/48/WE w załączniku X część 3 sekcja 3 pkt 30 otrzymuje brzmienie:

- „30. Jeżeli unijna dominująca instytucja kredytowa i jej podmioty zależne lub podmioty zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zamierzają zastosować zaawansowaną metodę pomiaru, muszą one zawrzeć we wniosku opis metod stosowanych podczas alokacji kapitału ryzyka operacyjnego poszczególnym podmiotom grupy.”.
-